

Wie de heer G. J. Westel, Inkomende Goederen, ter gelegenheid van zijn 12½-jarig jubileum zal willen gelukwensen, kan hiervoor donderdag 23 oktober a.s. terecht. Ook onze gelukwensen.

LADDERPUZZEL 128

- 1. o o o o o
- 2. o o o o o
- 3. o o o o o
- 4. o o o o o
- 5. o o o o o
- 6. o o o o o
- 7. o o o o o

In elk van de twee verticale kolommen moet de naam (van 15 letters) komen van een artikel dat u niet onbekend is.

- 1. welpenleidster
- 2. herkanver
- 3. sterrenbeeld
- 4. voetspuit
- 5. straat in Voor-Indië
- 6. deel van Sumatra
- 7. lartie

De goede oplossers krijgen twee punten voor hun moeite. Inzendingen vóór dinsdag 28 oktober a.s. aan mej. Hartstikker, redactie VDH-tje.

Oplossing puzzel 125

- 1. 2731
- 2. 9142
- 3. 5462
- 4. 10924
- 5. 2731
- 6. 24579
- 7. 24966802

De meest dankbare VDH-ers

Hiermede betuig ik mijn hartelijke dank aan directe, chef en alle anderen van de fabriek Ken Maanweg en Utrecht voor de prachtige cadeaus en belangstelling, ondervonden bij mijn 12½-jarig jubileum.

B. Schreuders,
Montagemagazijn.

G. C. Koopman,
Typekamer.

E. Dankelman,
Mech. afd. T.C.

H. den Heijer,
TV-Montage.

Aan allen die ik niet persoonlijk heb kunnen bedanken en die de 1e oktober tot een voor mij onvergetelijke dag hebben gemaakt mijn hartelijke dank!

J. W. Reijndorp,
Huisvesting.

CORRESPONDENTIE

Gezien de inhoud van de brieven, die ik deze week ontving zijn er twee gebeurtenissen geweest, die de (verliefde) gemiddelen in beweging hebben gebracht. Daar was dan in de eerste plaats de nieuwe kop van ons VDH-tje en in de tweede plaats het uitslag, dat een aantal jeugdige VDH-ers op 7 oktober heeft gemaakt en waarover althans zeker één Rotterdamse meisje (in het bezit van rijwiel) nu nog niet uitgepraat is.

Hr. G. te L.: Ik heb zo'n idee, dat het adviesbureau "Raed en Baet" weinig zal voelen voor het onroerend uitfoeren van de gemeen-kunde. Met uw chronische verhouding kunt u beter naar uw huiskolter gaan, alhoewel die u waarschijnlijk ook niet zal kunnen helpen aan "een andere kop".

Hr. S. te W.: Ik geef toe, dat VDH-embleem rechts in de nieuwe kop lijkt wat op een col-lectieplaatje. Ik geloof niet, dat men van plan is binnenkort een collectie te organiseren "Voor de Hoofdredactie". Uw vermoeden, dat dit vast was om aan het idee te wennen, kunt u dus rustig op zij schuiven.

Hr. B. te S.: Het door u toegezonden stukje bierstuk, afkomstig van de Rotterdamse wer-me maaltijd is ter beoordeling van de trek-vastheid aan het T.N.O. opgezonden. Ik heb zo'n idee, dat die wel behoorlijk zal zijn. Ik heb er teminste nog geen reactie op gehad. Ze zullen nog wel aan het trekken zijn. Een aantal apen uit Blijdorp: Dat jultje het niet prettig vondt, steeds het zelfde jultje te horen van: "De apen uit Artis lijken op me Ome Willem akkoord, maar om dat nu als een bevestiging op te vatten, dat vind ik de ver-gaan. Wie weet overigens hoe jultje, "me Ome Willem" is!

Prijswinnaars

Een buitenkansje voor de heren W. P. Bosman, Bedrijfsbureau Telco en J. F. Moolenaar, Technische Dienst Rotter-dam, die ná puzzel 125 met een totaal van resp. 97 en 96 punten voor de prij-zen in aanmerking komen. Eerstgenoem-de kan deze afhalen bij mej. Hartstikker, terwij de heer Moolenaar hem krijgt toegezonden.

Van harte gefeliciteerd

HUWELIJK (Maanweg):
A. A. van Zutphen, Radiomontage, met mej. G. M. T. Reijner, d.d. 4-10-1958.

GEBOREN (Maanweg):
Giazina C., dochter van C. M. de Jong, Con-structiebureau R.T.C., d.d. 28-7-1958; Helena S., dochter van S. F. van Gorkum, Constructie-bureau R.T.C., d.d. 28-8-1958; Jacob L., zoon van L. van Pelt, Inkoop, d.d. 1-10-1958; Nico-lette M. P., dochter van J. L. Bisschops, Pro-ductiebureau, d.d. 9-10-1958.

GEBOREN (Utrecht):
Maria A., dochter van H. F. van Asperdt, Gereedschapmakerij, d.d. 5-10-1958.

het V.D.H.-tje

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr. 569
18 oktober 1958

PERSONEELSORGaan VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

HOE KOM IK ROND?

Dit is een vraag, die u veelvuldig hoort van allerlei mensen. Ongetwijfeld zult u deze vraag in crisisjaren — tegenwoordig noemen wij dat deftig laag-conjunctuur — meer tegenkomen dan in andere jaren, maar er zullen altijd vrij veel mensen met het probleem zitten. „Hoe kom ik rond?”

Zoals wij hierboven schreven, hoort u deze opmerking van verschillende cate-gorieën mensen, zowel van hen die met een loon van f 75,— thuiskomen en ook van sommigen die veel meer per week verdienen. Ongetwijfeld zal het probleem „Hoe kom ik rond?” ook wel spelen bij mensen, die met een dure sleet rijden en in een „kast van een huis” wonen.

Hoe kan dit, bij zo'n groot verschil in inkomen en toch hetzelfde probleem! Er zijn gezinnen met zes kinderen en een inkomen van f 75,— per week, die dit probleem niet kennen en gezinnen zonder kinderen, die aan f 125,— per week niet genoeg hebben. Natuurlijk kunnen er tal van oorzaken zijn en daar-om zullen wij ons tot de hoofdzaken be-perken.

In wezen is de zaak heel eenvoudige, als wij uitgaan van het feit, dat wij zo-veel geld kunnen uitgeven als wij hebben ontvangen; ook wel minder (dan sparen wij), maar beslist niet meer. Als wij nu maar altijd van deze stelling uitgingen was er niets aan de hand.

Onze uitgaven worden echter voor een gedeelte bepaald door wat wij zouden

Lavinegevaar

De jury is met de beoordeling gereed gekomen en wij zijn dus nu in staat na te gaan welke „schade” deze anekdoten-lavine heeft veroorzaakt.

Laten we u maar direct mededelen dat de redactie niet door deze lavine is weg-gespoeld, integendeel we vroegen ons af, waar blijft ie eigenlijk?

U begrijpt het al, het aantal inzendingen viel ons tegen; wij zijn er zeker van dat veel meer VDH'ers in hun vakantie iets leukts hebben beleefd en er zijn natuurlijk ook meer VDH'ers, die van zo'n leuk voorval een aardig verhaal hadden kunnen maken.

Erg leuk vonden we het, dat er ook huisvrouwen in de pen gekommen zijn om een vakantiebelevens te melden.

De uitslag door de jury bepaald, luidt:
1e prijs f 25,—: mevrouw C. Stal-Kar-reman te Den Haag;
2e prijs f 20,—: de heer W. J. H. Vis-ser, Metaalnagazijn;

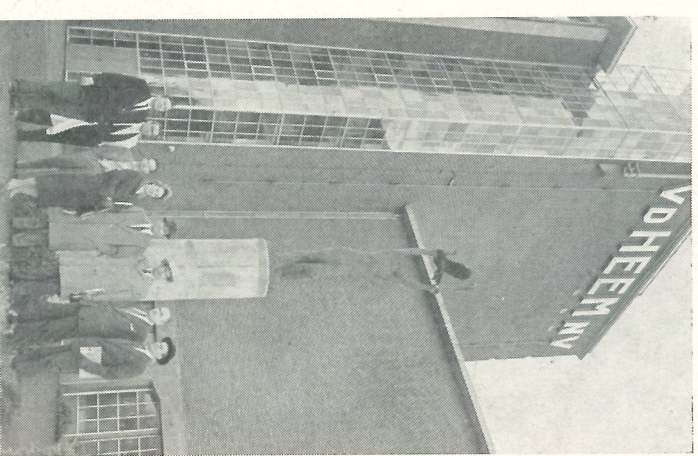
geldnoed zitten en dan ergens geld lenen of, bij voorbeeld, in voorschot kinderbijslag en dergelijke opnemen.

De mensen, die zich wel iets extra's kunnen permitteren, maar dat pas doen als de eerste levensbehoeften in de ruimste zin van het woord veilig gesteld zijn.

Gelukkig zijn wij vrij in het bepalen van onze niet direct noodzakelijke be-hoeften. Het is echter een vrijheid in ge-bondenheid en wel door het feit, dat er een lange weg kan liggen tussen graag willen hebben en kunnen aanschaffen.

Er zijn mensen, die vrij hoge arbeids-omvang te verwachten, maar als zij de afbetaling niet kunnen volhouden zijn zij en hun aansparfing en naar verhouding teveel geld kwijt. Er is geen enkel be-zwaar tegen, dat wij het geld laten rol-len, als dat maar doordacht en dus ver-antwoord gebeurt.

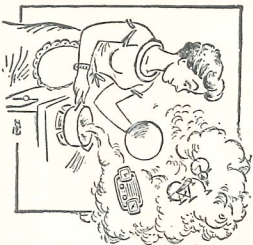
Als u met het probleem zit „Hoe kom ik rond?”, dan vindt u in het voorgaan-de een aantal voorbeelden hoe het niet moet, u vindt er echter ook hoe het wel kan. Iedere, die zich zijn verantwoordede-lijkheid bewust is, zal ongetwijfeld het antwoord op de vraag „Hoe kom ik rond?” weten te vinden.

Vorige week dinsdag bezochten enige relaties van AMI Incorporated — het Amerikaanse bedrijf waarvan VDH de zo interessante jubileums verwarflicht — onze fabriek aan de Maanweg. Zij lieten zich uitloeren over onze onder-neming voorlichten en besichtigden enkele bedrijfsafdelingen.

Ook in Utrecht zal er weer feest zijn. Zo zal donderdag 23 oktober a.s. de heer W. J. P. Wernert, afd. 2333 zijn 12½-jarig jubileum vieren. Bij de vele gelukwensen ook die van de redactie!

UIT DE VDH-KÛKKEN

DE DRAAIERIJ

DOOR
F. C. DE GRUYTER

„Draaien is geen kunst; wat er teveel is haal je weg en de rest laat je staan“.

Als wij met deze ietwat kinderachtige uitspraak dit stukje over de Draaiërij beginnen, dan is dit geen stelling van een wijsgeer, maar van een oudere, zeer bekwame draaier, die, lang geleden, ons jongeren in verbazing bracht door de wijze waarop hij, met zijn zelf gesmede beitels een moeilijk werkstuk tot stand bracht.

Dat was de tijd dat enkelafbricage nog regel en serieproductie uitzondering was. Sindsdien is er heel wat veranderd, mede als gevolg van de snel groeiende behoefte aan industrie in Nederland en als we nu in onze vrij moderne Draaiërij rondkijken met haar circa 120 machines dan zou je nu kunnen zeggen: „Draaien is geen kunst, de machine doet het werk.“

De Draaiërij aan de Maanweg is de met deze verzamelaan aangeduide afdeling en heeft tot doel de vervaardiging van alle „eigen fabriekaat“ (E.F.) onderdelen voor alle door Van der Heem vervaardigde apparaten en die, welke door *verspanen van materiaal* kunnen worden verregen. De eerste vormgeving heeft plaats op één van de 20 enkel-spilige en op twee vijf-spilige automatische draaibanen. Wij houden ons echter niet alleen met draaien bezig; om een onderdeel gereed te maken moet je soms nog boren, frezen, tappen of slippen, alle verspanende bewerkingen. Ja, lezer, ook slippen is een verspanende bewerking, waarbij elk van de duizenden harde korrels aan de ontrek van de slipschijf de snijdende „beitels“ vormen! Uitgaande van een staf materiaal van ronde, vierkante of zeskanthoekige soort (van staal tot één van de vele plasticsoorten toe) wordt het product volgens tekening in de vereiste vorm gevormd, waarbij een stelsel van curve-slijven de bewegingen van de gereedschappen regelt en waarbij deze gereedschappen, als door onzichtbare handen bewogen, het materiaal vorm geven.

Bijna elk onderdeel vereist een stel curven, zodat het draaien op automaten slechts zin heeft wanneer de aanallen groot genoeg zijn. De vormen van deze curven worden bepaald door de wijze waarop het werkstuk wordt gemaakt en is mede afhankelijk van de nauwkeurigheid daarvan. De vorm van de curven, de gebruikte gereedschappen en hulpstukken worden berekend en getekend door het Gereedschappsbureau en in een zogenaamde curve-diagram vastgelegd. Curven en beitels worden in de Gereedschappmakerij gemaakt.

Het tekenen en berekenen van zo'n curve-diagram is een nogal ondanbaar werk, omdat dikwijls blijkt dat een zo groot aantal factoren tot de goede werking van een op de machine gemonteerd stel curven moet bijdragen, dat er allicht één over het hoofd wordt gezien en kleine (of grote) wijzigingen nodig zijn.

Een goed samenspel tussen Gereedschappsbureau, Gereedschappmakerij en Draaiërij is dan ook nodig om tot een goed resultaat te komen.

Naast goede gereedschappen is veel vakbekwaamheid nodig om met deze gereedschappen een goed product te draaien. Het scherpslijpen van de beitels, de wijze waarop de spaan moet worden afgevoerd of gebroken, vereisen veel vakbekwaamheid van de insteller en veel geduld.

Naast bovengenoemde factoren hangt het welslagen van het draaien op automaten in hoge mate af van het uitgangsmateriaal, de staf dus. Daar is zo'n automaat erg gevoelig voor. Als die staf niet zuiver rond, recht en aan de juiste maat is, laat de automaat het „afweten“. Bent u wel eens op excursie geweest, waarbij u in de „automatenstraat“ op een oortovendend lawaai werd onthaald, veroorzaakt door een kromme staf die met 2000 omwentelingen een roffiel weggaf in de lange geleidingsbus?

Behalve automatisch draaien voor grote series kun je het ook nog voor kleinere aantallen snel doen op een revolverbank. Denk hierbij niet aan schieten, hoewel er toch wel enige overeenkomst met zo'n schiettuigje is. De machine dankt haar naam aan de inrichting die het mogelijk maakt een draaiende gereedschaphouder, meestal voorzien van een zestel gereedschappen, met een eenvoudige handbeweging 1/6 deel van een cirkel te draaien, juist zoals dit ook gebeurt met de patroontrammel van een revolver. In tegenstelling tot de automatische draaibanen moeten de bewegingen van de gereedschappen naar en van het materiaal met de hand gebeuren.

Ten slotte draaien we ook nog op normale draaibanen; meestal voor bewerkingen die op de automaat de achterzijde van het product vormen en dus een tweede bewerking nodig hebben.

Vóór we de Draaiërij (die een derde gedeelte van de afdeling bestaat) de rug loekeren, gaan we nog even naar de centrifuge en oliezuiveringsinstallatie. Hier worden de producten van de spanen gescheiden, de snijolie (alle snijgereedschappen moet je voor het koelen en smeren rijkelijk „in de olie“ houden) moet door centrifugeren weer teruggevoerd worden en wordt met behulp van een Laval zuiveringsinstallatie weer gezuiverd.

Meestal moeten de onderdelen afkomstig van automaten nog verdere bewerkingen ondergaan, zoals frezen, boren, tappen, enz. Dat doen we in de middengroep, evenals het slippen dat tussen centers of centerloos kan gebeuren. De laatste methode gaat snel en laat zeer nauwkeurige afmetingen toe, ook voor serieproductie (soms 6 tot 8 micron).

Gemeen verschillend van de beide andere groepen is het laatste gedeelte van de afdeling de Solex machine. Hier worden alle grote onderdelen van de Solexmotor, als: carter, krukas, cilinder, enz. naar dagbehoefte bewerkt en afgeleverd aan het Solex onderdeel magazijn. Voor de Solex machine geldt in sterke mate het streven om door logische opstelling van de machines, juiste werkmethode of het gebruik van speciaal machines de efficiency tot de hoogste graad op te voeren.

(Vervolg pag. 4 kolom 3)

BELANGRIJK !!

Noteert u even:
vrijdag 7 november a.s.

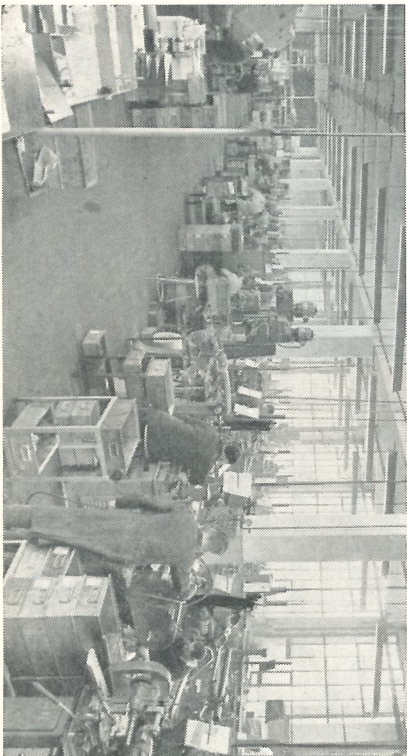
komt

toneelgroep VDH-Den Haag

met

GHEREN OP 'T VEILIG NEST

Een kluchtige thriller
in drie bedrijven.

Theo

voor vier cent

Waarvoor wordt iemand populair? Om welke eigenschappen of daden wordt iemand door de grote massa gewaardeerd en is hij daar gelapt?

Och, zullen sommigen van u zeggen, is dat nu van zo'n betekenis of je al dan niet getapt bent? Het hangt er maar van af hoe en waarom je dan die vraag stelt. Je kunt dat doen in steenkoude zelfvoldaanheid, zo in de trant van „Wat anderen van me denken, laat me koud, omdat ik bij voortbaat hun mening waardeeloos acht“, je kunt 't ook zeggen met de overweging, of iemands leven goed wordt getaxeerd als je het meet naar wat „men“ van hem vindt.

Toch kan er veel eens verband bestaan tussen de typische waarde van een mens en de achtging, die hij bij de massa geniet.

Deze maand gaat men in Amerika een speciale postzegel uitgeven van vier cent. Dat is dus een geldswaarde, die men gebruikt bij kleine en lichte poststukken en drukwerken, die in de regel het meest worden gebruikt; je zou het een echte volkspostzegel kunnen noemen. Van duurdere exemplaren kan je dat uiteraard niet meer zeggen.

Die viercentpostzegel is gewijd aan de grote Theo Roosevelt, de 25e president van Amerika, die op 14 september 1901 president werd en op 27 oktober 1958, dus nu net een eeuw geleden, werd geboren. De opbrengst van die postzegels is bestemd voor het onderhoud van de bossen, welke de grote Theo indertijd heeft aangelegd. Waarom nu van ruim dertig presidenten zo'n drukte voor deze ene in de lange rij?

Deze man was en is in de ogen van zijn volk de typische Amerikaan. En dan zit men in hem bij voorkeur de man, zoals men zich zelf als volk 't liefst wil zien: energiek, doorzetend, overtuigd van de macht en het kunnen van zijn land, eertijds, loyaal en opkomende voor de eigen plaats van de entking in de grote gemeenschap.

Iedereen weet wel, ook in Amerika, dat al die opgesomde eigenschappen heus niet alle in het Amerikaanse volk zo mooi en sterk en tegelijk aanwezig zijn. Daarom te meer bewonderd men ze in een mens, die in dat volk op zo hoge plaats heeft gestaan en die eigenschappen zo duidelijk voor zijn volk en de wereld deed blijken. Daarom is Theo groot onder de Amerikanen en zal men zijn geboortedag van een eeuw geleden gedenken op een manier, waaruit een volkskarakter spreekt: de postzegel van vier cent.

Schewer.

BEKROOND MET 1ste PRIJS

HET GEHAKTBALLETJE

DOOR

MEVR. C. STAL-KARREMAN TE DEN HAAG

Het slechte weer ten spijt heb ik aan mijn vakantieverblijf in het buitenland tenminste nog één herinnering overgehouden.

Een leuke nog wel, vol humor! Om het fijne er van te kunnen proeven zou een groter schrijver dan ik de juiste sfeer moeten schilderen van het etablissement waarin het „incident“ zich afspeelde.

Op een middag slenterden wij (mijn man en ik) door de binnenstad van Duisburg, na enige imposante gebouwen van binnen en van buiten kunstzinnig te hebben bekeken.

Het geschuifel door de woelige drukte had ons moe en hongerig gemaakt en toen wij dan ook één der vele eetgelegenheden passeerden, werden onze reukorganen dermate geprikkeld, dat onze culinaire gevoelens in werking kwamen. Aangezien levens bleek, dat de aan de deurposten bevestigde spyskaarten ook nog menu's van menwaardige prijzen bevatten, was ons besluit gauw genomen.

Het interieur was gezellig, niet te duur en toch ook weer niet te „gewoon“. Ahraa vonden we een aardig tafeltje in een der hoeken van de tamelijk flinke zaal, waar wij ons intens verdiepten in het naar vorm en omvang zo belangrijke voedingsvraagstuk.

Tijdens de afwikkeling van onze „eetprocedure“ werd onze aandacht eensklaps getrokken door een charmante dame, die zich van haar emancipatie duidelijk bewuist was en dit bij het betreden van de zaal dan ook ten volle demonstreerde.

Met machtig heupgezwaai begon zij zich trefzeker naar een tafeltje, waar een inmiddels toegeschoten ober zich haastte haar een stoel toe te schuiven. Haar gehele optreden deed ons denken aan de ingestudeerde maniertjes van een verweerde filmster. Met pedant gebaar werden de elegante handschoentjes van de gemantelde en rijkelijk beschilderde vingertjes geschoven.

Het bekijken van de menukaart werd een show. Met schijnbaar argelozе blikjes vanuit de ooghoeken wist zij zich nog juist in het volle daglicht der publieke belangstelling geplaatst.

Oftchoon wij ons ervan bewust waren, dat de door deze vertoning bij ons gewekte interesse de grens der hoffelijkheid dreigde te overschrijden en onze blikken nauwelijks nog verholten konden worden genoemd, slaagden wij er niet in ons aan de aanblik van deze pantomime te onttrekken.

Onze aandacht bleef gespannen! Bij het optienen van de soep werd het servet luchtigjes gehanteerd, waarna even gracieus de lepel ter hand werd genomen. Met enigszins gebogen pols werd de vloeibare inhoud flauwtjes gevoerd, wederom begeleid door de schichtige, nauwelijks zichtbare oognekblikjes.

Ons van geen naderend onheil bewust zagen wij lepel met inhoud zalvend in de richting van een kogelrond prunememondje gestuurd. Doch juist op het moment dat lepel en soep in de welgevormde opening zouden verdwijnen, gebeurde het. Het mondlie was te prumerig en te rond en hierdoor juist niet ten volle berekend op de nogal store lepel. Vandaar een lichte botsing.

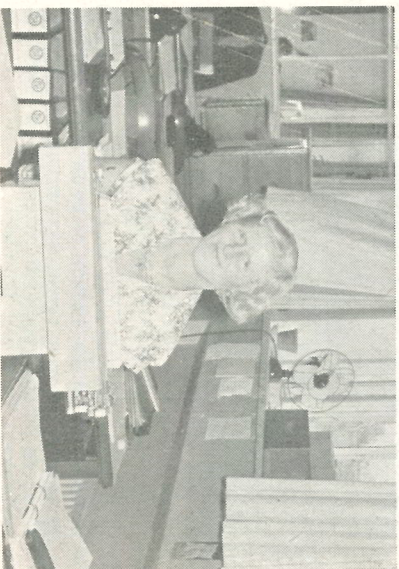
Een bij toeval zich op de lepel vertoovend gehaktballetje wist zich nog juist zekere ballistische wetten te herinneren en gleed, minder gewild dan gracieus van de lepel, volgde een niet nader te omschrijven route..... en rofde als een geslagen pingpongballtje over de grond. Om zijn rust te hervinden tegen een tafelpoot.

Een pijnlijk moment! Als door een onzichtbaar teken was de spanning gebroken en had ieder als bij toverslag weer aandacht voor zijn eigen tafel.

De show was abrupt geëindigd. Ontijdig weliswaar, doch het publiek had zich inwendig best geamuseerd. Alleen applaus en buiging bleven achterwege. Gelukkig maar..... voor de „artiste!“

Zaterdag 25 oktober a.s. zal het precies 10 jaar geleden zijn, dat mej. A. C. van Esterik, aka 2121 Utrecht, bij ons bedrijf in dienst trad. Wij verwachten veel belangstelling en veel gelukwensen, waaronder bij voortbaat al die van de redactie.

BEKROOND MET 2e PRIJS

Avontuur op de Veluwe

Het was een gezellig pension, ongeveer 20 minuten lopen van Hoenderlo, midden op de Veluwe. Er was ook een ideale pensionhoudster, die precies wist waarmee zij haar gasten van dienst kon zijn.

Behalve mijn vrouw en ik waren er nog twee echt)paren, alsook twee dames van middelbare leeftijd. De twee echt)paren waren al spoedig zeer bevriend met elkaar en maakten dagelijks lange wandelingen. De twee dames verge-noegden zich met heerlijk luieren in ligstoelen in de grote tuin rond het huis, terwijl mijn vrouw en ik op de fiets de Veluwe rondtrokken.

Zoals ik u reeds vertelde waren die twee echt)paren al spoedig zeer be-vriend. Toch werd die vriendschap na een dag of vijf vreed maar radicaal verbroken. Dat kwam zo.

DOOR

W. J. H. VISSER
Metaalmagazijn

Het was een prachtige dag geweest. Niet zo'n snikhete dag, het leek meer op een vroege lentedag in maart. Na een verrukkelijk diner zaten wij allen gezellig in de open serre en genoten van die heerlijke avond. Er werd een kaartje gelegd en voor wij het wisten was het elf uur. Na nog „even“ gebab-beld te hebben, werd er opgebroken en om twaalf uur was alles in diepe rust. Of het nu kwam door die bijzondere lenteachtige zomeravond, waardoor alle katers en poesjes van Hoenderlo in de waan werden gebracht dat het nog maart was, dat weet ik echt niet, maar 's nachts om twee uur schrok ik wakker van een serenade, die naar mijn schatting door minstens 85 katten in de tuin van ons pension ten gehore werd gebracht. Ik kreeg de indruk dat de plaatselijke kattenmepper heilig van plan was, met innig welbehagen, Hoenderlo en omstreken in recordtijd van de katten en poesjes af te helpen, zo erg gingen de lieverdies te keer.

Nu kan mij zo'n nachtelijke serenade op de Veluwe niet veel schelen, maar nu ik toevallig zelf op de Veluwe zat, dacht ik toch met lichte weemoed aan hun Haags broeders en zusters, die zich ten minste met hun concerten tot de maand maart beperkten.

Ik stapte mijn bed eens uit — eigenlijk uit nieuwsgierigheid — om eens te weten te komen of hun aantal nu werkelijk groter was dan dat van het Residentie-orkest.

Onze slaapkamer bevond zich op de eerste verdieping aan de zijkant, daar-naast in het midden was de kamer van het ene echt)paren en vlak daaronder de kamer van het andere echt)paren — u weet wel, die echt)paren die zo be-vriend met elkaar waren.

Vanaf mijn balkon had ik een prachtig uitzicht op het drama dat zich nu ging voltrekken.

Beneden gingen zachtjes de deuren open en de mannelijke heft van het echt)paren, die bijtkbaar geen muzikaal gevoel had, kwam in pyjama met een grote bak water naar buiten, dat hij met grote wellust in de richting van de muzikanten smeeft. Het was beslist een voltreffer, want de „onvollooiden“ van Kattestein was ineens geïndigd en de kampioen-watergooier zag met vrede het jankende orkest in zeer vochtige toestand de tuin uitvluchten.

Op dat moment werden ook de deuren op het balkon naast mij geopend en kwam de mannelijke heft van het andere echt)paren met een lampetkan water naar buiten, waaruit dus bleek dat hij ook al geen vriend was van het Con-certgebouworkest. Mijn vrouw, die inmiddels ook wakker was geworden, kwam eens belangstellend kijken en zag dus juist nog het slot van het drama. De heer „boven“ keek eens naar beneden in welke richting hij moest gooien om doel te treffen. Nu weet u dat in het donker alle katten grauw zijn, maar dat zijn helaas mannelijke heften van echt)paren ook. De heer van „beneden“ wilde op dat moment weer naar binnen gaan en daardoor zag de heer van „boven“ iets bewegen en in de mening „dat-is-er-een“ kwakte hij grinslachend de hele plas naar beneden.

Nu heb ik eerst gesproken van een voltreffer, maar dit was een meester-schot. Dit liet de heer van „beneden“ dan ook wel blijken, maar ik zal zijn woorden hier niet weergeven, omdat de redactie van ons VDH-tje die toch niet afdrukt.

Inmiddels waren er diverse deuren en ramen geopend bij andere inwoners en ook bureu, die allen met warme belangstelling het „gesprek“ tussen de reeds genoemde heren volgden.

Nu is mij de Veluwe steeds beschreven als een oord, waar vrede en rust heerst en om deze illusie te behouden, trok ik mijn vrouw stil, maar resoluut naar binnen en gaf haar zacht te verstaan, dat het geen pas gaf om 's nachts zo vreselijk op een balkon te gaan staan lachen, waarop zij antwoordde: „En jij dan..... jij ziet zowat blauw van het lachen“.

Maar de moete, groeiende vriendschap tussen die twee echt)paren was ineens verbroken. Toch wel jammer!

VERVOLG VAN PAG. 2

Toen, kort na de berijding, in 1948 Solex haar zegeocht ook in ons land be-gon is er veel verbeterd aan de werk-methoden en gereedschappen waarbij steeds het doel is geweest: verlagng van kosten en verbetering van kwaliteit. Enkele verruifige specialmachines heb-ben vaak moeilijk te verwezenlijken nauwkeurigheden tot eenvondige oplos-sing gebracht. De nieuwste aanwinst (van Nederlands fabrikaal!) is een boot-automat, die het mogelijk maakt een groot gedeelte van de gaten in de cilin-der geheel automatisch te boren en te tappen, nauwkeuriger dan dit met de hand mogelijk was. Ook is hiermee een stuk „beulswerk“ vervallen: het met handaanzet boren van de cilindrs dat menige „matte rug“ opleverde!

Van Solex onderdeel tot Solex motor is nog maar een stapje en zo vormt de achter de Draaiery gelegen montage een logisch verlengstuk van de Draaiery. In deze ruimte worden aan de werkatfels de onderdelen geprepareerd en samen-voegd tot grotere stukken, die dan op wagentjes geplaatst aan een soort rol-lenbaan van man tot man verder rollen en geheel gemonteerd als complete Solex motor in de transportkist verdwijnen.

Deze rondgang willen wij besluiten met een bezoek aan de controle; eveneens een belangrijke schakel in de ketting van het productieproces.

Hier waakt men over de kwaliteit die door de veelheid van onderdelen en de betrekkelijk kleine series makkelijk in het gedrang kan komen. Een systeem van statische kwaliteitscontrole maakt het mogelijk steekproefsgewijze de on-derdelen te onderzoeken, daarbij ge-stemd door een door het Technisch Bureau gemaakt controleanalyseblad.

Bovendien zorgt de controle voor het uit-zoeken van alle controleproblemen, even-tueel met behulp van de meetkamer, alsook voor de aflevering van de pro-dukten op de juiste plaats.

Tot slot nog een blik in de toekomst. Van der Heem is een uitgesproken elek-trotechnisch bedrijf en in een dergelijk bedrijf kunnen de behoeften op mecha-nisch gebied wel eens minder duidelijk naar voren komen. Toch moeten we „bij“ blijven, omdat anders de kostprijs te hoog wordt en de neiging ontstaat „buiten de deur“ te kopen.

Er moet een streven zijn en blijven naar vereenvoudiging van werkmetho-den en het gebruik van verruifige gereed-schappen. Laten we het veel gebruikte (maar ook misbruikte) begrip automa-tie even los: (daar zijn we met onze veelheid van artikelen en kleine series nog lang niet aan toe) aan mechanisatie kan al veel worden gedaan.

Ook in de Draaiery kan, door het com-bineren van bewerkingen, het gebruik van nieuwe verpangsmiddelen (dis-mant en keramisch smjmatenaal) hel-normaliseren van onderdelen en gereed-schappen, veel worden bijgedragen tot verlagng van de kostprijs en verhoging van de arbeidsproductiviteit.

Spreekuur O.R. Maanweg

21 OKTOBER 1956.

1e pauze:

de heren Van Antwerpen — Laurier,

2e pauze:

de heren J. v. d. Velden—I. v. d. Velde.

BEKROOND MET 3e PRIJS

CULTUUR

DOOR
Mevr. C. M. WIMMANS-FELTZER
te RIJSWIJK

Ons gezelschap in de treincoupé bestond uit een ouder echt)paren, twee jongedames, zo van de HBS, met vuurrood gelakte nagels en een culturele inslag en wij. „Wij“ zijn mijn man en ik. Het gesprek met het echt)paren vlotte best, maar alle moeite van de oude dame om de jonge meisjes erin te betrek-ken (per slot moesten we 12 uur lang met elkaar reizen) stultte af op een hantain lachje of een meewarig knikje. We voelden het: we waren niet cultureel genoeg.....

't Liep tegen etenstijd en ik begon aan m'n lunchpakket. Net toen ik een hap van mijn „broodje ham“ wilde nemen, zei Lizette (één van de jonge dames): „Toch zijn ze enorm hè, die Wiener Sangerknaben. Hoe oud zouden ze toch eigenlijk zijn, Paula?“ Paula wist het zo. „De oudste is juist 65 ge-worden“, antwoordde ze. Ik zag de mond van 't oude heertje openvallen, hij wilde iets zeggen, maar ik knikte hem toe tussen twee happen: „Ja, hoe vindt u het mijnheer en die knaap wordt dit jaar nog gepensionneerd!“ De cultuur keek me even aan, verbaasd over zoveel kennis..... 't Oude heertje lachte geamuseerd. „Zo, zo“, zei hij, „daar kijk ik van op!“ Lizette ging nu maar over op de opera.

„Schmettering“ is eigenlijk ook niet veel bijzonders“, vond ze. „Het enige werk dat nog een beetje bekend is bij het publiek is „Die verkaufte Braut“. Heeft ie die bruid goed verkocht?“ informeerde de oude heer. De meisjes keken hem vragend aan met iets van: „Wat moet die sutfend nu weer!“

„Want ziet u dames“, ging hij verder, „als dat waar is, dan moeten we er werk van maken. „De verkochte bruid“ is namelijk van Smetkana en die kan niet zo maar tweemaal verkocht worden!“

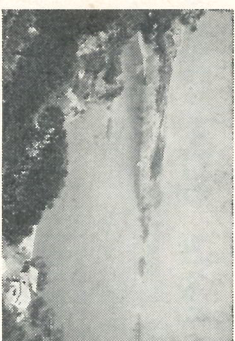
Ze zwegen. Tegen zoveel materialisme konden ze niet op!“ 't Wend laait, de zitbanken werden uitgetrokken tot slaappleats en het blauwe lichtje ging aan. In de hoek zat de oude dame, van top tot teen in shawls en een plaid gewikkeld, als een levende reclame voor de Aabse wollen dekens. 't Oude heertje snurkte zachtjes, de cultuur doezelde in en wij hingen maar zo'n beetje, zonder te slapen. Plotseling stopte de trein op een klein stationnetje, piepend en bonkend in de stille nacht. De meisjes schrokken op en slapertig klonk Paula's stem tegen Lizette: „Waar zijn we hier?“ Lizette keek uit 't raampje en zei toen zelfverzekerd: „Ga nog maar rustig een poosje slapen hoor! Voorlopig hebben we nog de tijd, we zijn pas in „Abort.....“

„Abort“ wordt wel in Duits sprekende landen gebruikt als aanduiding voor „Tolle!“.

BEKROOND MET 4e PRIJS

COMPLIMENT AAN DE NEDERLANDSE MAN

DOOR
Mev. J. M. A. v. d. LINDEN
Personeelszaken - Utrecht

Ook wij waren — evenals driekwart van de Nederlandse bevolking in het hoogseizoen — aan de Franse Riviera, verrukt over de rode rotsen, onze trouwe vriend de zon en niet te vergeten het blauwe water.

Natuurlijk weten velen van ons, die zingen van de Donau zo blauw, dat deze rivier op bepaalde plaatsen echt niet zo blauw, zo blauw is.

Maar geloof u mij, wanneer u naar het Zonmige Zuiden gaat en u ziet de strakblauwe lucht zich daar in het water spiegelen, dan is de Middellandse zee ook werkelijk diep blauw.

Vol bewondering en zeer benieuwd of het nu ook nog — men had ons dat immers ook verteld — zo heerlijk warm en gemakkelijk te bezwemmen viel, stonden we daar dan op het strand, met och arme, het badpak wel aan, maar het fototoestel in de hand. Wat nu?

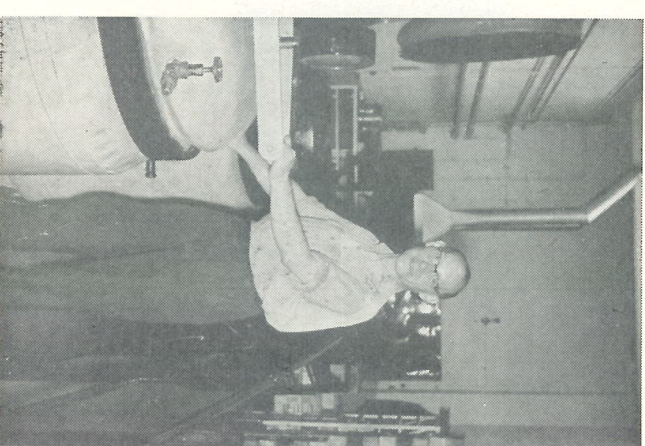
Indachtig de wijze radgevingen onzer ouders: „Uitkijken en je niet laten imponeren door die donkere Fransen“, gingen wij op zoek naar een betrou-wbare man.

Mijn vriendin ontdekte hem het eerst. „Kijk Han, daar, die ziet er best goed uit. Ja, inderdaad, daar zat onze vertrouwenspersoon tezamen met zijn vrouw.“

Vol verwachting stapten we op hen af. Met veel moeite bracht ik er in m'n beste school-Frans uit, dat ik zo graag mijn fototoestel even in bewa-ning wilde geven.

Glimlachend keek hij naar zijn vrouw, gaf haar een knipoog, sloeg vervol-gens zijn grote donkere ogen naar ons op en zei: „Natuurlijk juffrouw, zet u hem maar even hier neer.“

Even stonden we beduusd te kijken, toen schoten we in de lach; dat je nu zelfs in het buitenland die betrouwbare Hollanders er uit weet te pikken.

Eveneens in Utrecht jubileert de heer G. J. Verbeek, afl. 2635 en wel op vrij-dag 24 oktober a.s. Ook hem zal het ongetuifeld niet aan belangstelling ont-breken. Namens de redactie nog vele jaren!

Donderdag 23 oktober a.s. zal de heer J. v. d. Haak, Radiomontage, de dag-gedenken, dat hij 12½ jaar geleden zijn eerste schreden in onze fabriek zette. Van harte gefeliciteerd!